

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **F. H.**, (právny nástupca JUDr. Ľ. H.), *zastúpeného JUDr. P. K., advokátom*, proti žalovanému: **Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 31.marca 2005, číslo MF/13757/2005-23, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. októbra 2008, č. k. 1 S 143/2005-83, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 143/2005-83 zo dňa 16. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa JUDr. Ľ. H. (právna predchodkyňa žalobcu) domáhala preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 31. marca 2005, č. MF/13757/2005-23, ktorým bolo zamietnuté odvolanie JUDr. Ľ. H. a potvrdené rozhodnutie disciplinárnej komisie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/121/17019/2004 zo dňa 12. mája 2004 o uložení disciplinárneho opatrenia – prepustenie zo stálej štátnej služby za porušenie § 53 ods. 1 písm. b/, f/, h/, k/, m/ a p/ zákona č. 302/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe).

Disciplinárna komisia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky rozhodla o uložení disciplinárneho opatrenia – prepustenie zo stálej štátnej služby JUDr. Ľ. H. podľa § 61 ods. 2 písm. d/ zákona o štátnej službe na tom skutkovom základe, že zamestnankyňa JUDr. Ľ. H. sa dopustila služobných previnení, ktoré boli posúdené ako závažné služobné previnenia. Disciplinárna zodpovednosť bola voči nej uplatnená z dôvodu:

- 1) porušenia povinnosti ustanovenej v § 53 ods. 1 písm. m/ zákona o štátnej službe, keď menovaná dňa 4. februára 2004 v služobnom čase bola podľa očitých svedkov viditeľne pod vplyvom alkoholických nápojov, o čom bol svedkami spísaný záznam z rovnakého dňa,
- 2) porušenia ustanovenia § 53 ods. 1 písm. b/ a p/ zákona o štátnej službe čl. 5 ods.1 a 2 služobného predpisu č. 3/2002 o pružnom pracovnom čase, keď toho istého dňa na základe kontroly riaditeľa DR SR bolo zistené, že menovaná nemá v knihe príchodov a odchodov zaznamenaný príchod na pracovisko a ani odchod z neho. Rovnako pri kontrole absentoval záznam jej odchodu z pracoviska v deň predchádzajúci, t.j. 3. februára 2004. Dňa 17. februára 2004 bolo zistené, že údaje obsiahnuté v knihe príchodov a odchodov zamestnancov týkajúce sa záznamov z dní 3., 4. a 5. februára 2004 boli pozmenené, keďže nezodpovedali údajom podľa prv vykonanej kontroly dňa 4. februára 2004,
- 3) porušenia čl. 46 organizačného poriadku DR SR, keď menovaná bez súhlasu riaditeľa DR SR pracovisko K. podľa záznamu z porady riaditeľky DÚ K. I konanej dňa 27. januára 2004 preradila štátneho zamestnanca z exekučného oddelenia na oddelenie kontroly 2,
- 4) porušenia § 53 ods.1 písm. f/ a h/ zákona o štátnej službe, keď na základe anonymného telefonického oznámenia zo dňa 2. februára 2004 menovaná v súvislosti s poskytnutím úľavy z penále na majetkových daniach pre ňu samú mala konať tak, že uprednostnila osobný záujem pred záujmom verejným. V zmysle doplneného návrhu vedúcej služobného úradu DR SR listom č. 1/121/14050/2004/VRA zo dňa 14. apríla 2004 o podanie správy riaditeľa vnútornej kontroly č. 1/131/10826/2004 boli na DÚ K. kontrolou ukončenou prerokovaním protokolu z kontroly č. 1/131/490-5754/2004/PAVA-23 a jeho dodatku č. 1/131/490-9369/2004/PAVA-23 a podpísaním zápisnice o prerokovaní protokolu č. 1/131/490-5755/2004/PAVA-23 zo dňa 15. marca 2004 zistené nedostatky. V súvislosti s prerokovaním žiadosti podanej Ľ. H. o povolenie úľavy na daňovom nedoplatku správca dane nedodrжал spisový poriadok pre automatizovaný systém odbornej správy dokumentov č. 3/95/434 v znení neskorších dodatkov v časti 3 čl. 1 bod 3.1.1, podľa ktorého dokument adresovaný Daňovému úradu sa eviduje v podateľni, čl. 1 bod 3.1.4, dokument sa nesmie odovzdávať referentom bez zaevidovania v denníku a čl. 2 bod 3.2.3, podľa ktorého sa záznam zaeviduje v poradí takom, v akom bol doručený. K porušeniu vyššie uvedeného došlo tým, že žiadosť menovanej doručená, podľa prezenčnej

pečiatky Daňového úradu K., 23. decembra 2003 bola predložená nezaevidovaná na posúdenie komisie pre posudzovanie žiadostí o povolenie úľavy odkladu platenia splátok alebo daňového nedoplatku, zasadnutie ktorej sa konalo v ten istý deň, t.j. 23. decembra 2003. Evidencia dokumentu bola vykonaná dodatočne až 30. decembra 2003. Pri zasadnutí komisie, ktorá bola riaditeľkou Daňového úradu K. vymenovaná v rovnaký deň 23. decembra 2003 bolo prerokovaných spolu 10 žiadostí, z toho dve sa týkali úľavy z penále na dani z prevodu a prechodu nehnuteľností. Na základe žiadosti JUDr. E. H. s jej manželom o úľavu na vyrubené penále na dani z prevodu a prechodu nehnuteľností vo výške 55 550 Sk, komisia odporučila úľavu z penále v plnej výške. Tým, že JUDr. E. H., ako riaditeľka daňového úradu svojím podpisom schválila odporúčenie komisie, povolila úľavu sama sebe a manželovi, sa nezdržala konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu verejného záujmu s osobnými záujmami, čím ohrozila dôveru v nestrannosť štátnej správy. Konanie riaditeľky Daňového úradu K. je teda v rozpore s ustanovením § 53 ods. 1 písm. b/, i/ a n/ zákona o štátnej službe. Doplnený návrh obsahoval zistenia týkajúce sa evidencie dochádzky JUDr. E. H. konkrétne dodatočného doplnenia údajov, ktoré pri kontrole riaditeľa DR SR pracovisko K. dňa 4.februára 2004 chýbali. Nezaevidovaním v knihe dochádzky čas príchodu a odchodu v práci prípadne dodatočným zaevidovaním, bol riaditeľkou Daňového úradu Košice I porušený služobný predpis č. 3/2002 vrátane jeho dodatkov o pružnom pracovnom čase v čl. 5 evidencie dochádzky. Vyššie uvedené skutočnosti boli so žalobkyňou prerokované na zasadnutí odvolacej disciplinárnej komisie v služobnom úrade Ministerstva financií SR dňa 31.marca 2005. Ku všetkým bodom sa žalobkyňa vyjadrila.

Včas podaným odvolaním sa právny nástupca F. H. prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v konaní došlo k vadám a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zopakoval tvrdenia zo žaloby.

Podľa jeho názoru sa prvostupňový súd nevysporiadal s jednotlivými kritériami pre posúdenie konania žalobkyne ako závažného porušenia služobného previnenia v zmysle ustanovenia § 60 ods. 2 zákona o štátnej službe, ktoré malo spočívať v tom, že JUDr. E. H. ako riaditeľka Daňového úradu K. rozhodnutím zo dňa 24. januára 2004 povolila daňovému subjektu JUDr. E. H. s manželom Ing. M. H. (sama sebe) úľavu na dani z prevodu a prechodu nehnuteľností vo výške

55 000 Sk. Pritom nešlo o porušenie najzávažnejšej služobnej povinnosti a miera porušenia nepatrila medzi najintenzívnejšie. Krajský súd teda vec nesprávne právne posúdil.

Taktiež krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože si vôbec nevyjasnil, akým konaním sa vlastne JUDr. Ľ. H. mala dopustiť služobného previnenia, či tým, že rozhodla, resp. podpísala rozhodnutie o povolení úľavy na dani alebo tým, že neupozornila na možný konflikt záujmov služobný úrad. Pritom každé z uvedených porušení dosahuje inú intenzitu.

Taktiež uviedol, že krajský súd sa nevenoval námietke žalobkyne, že z napadnutého rozhodnutia nie je možné zistiť, prečo bolo žalobkyni uložené práve disciplinárne opatrenie prepustenie zo štátnej služby.

Takisto sa nevysporiadal s námietkou premlčania uplatnenou v žalobe. Žalobkyňa namietala, že disciplinárne opatrenie je podľa § 127 ods. 3 zákona o štátnej službe možno uložiť najneskôr do jedného roka odo dňa, keď zamestnanec porušil služobnú disciplínu. Disciplinárne opatrenie je uložené štátnemu zamestnancovi dňom právoplatnosti rozhodnutia disciplinárneho orgánu o uložení disciplinárneho opatrenia. Disciplinárne opatrenie bolo JUDr. Ľ. H. uložené dňom doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, kedy toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a právna predchodkyňa žalobcu sa dozvedela o jeho obsahu, teda dňom 9. mája 2005. Jednoročná lehota pre uloženie disciplinárneho opatrenia vo vzťahu k poslednému z konaní právnej predchodkyne žalobcu, ktoré bolo predmetom disciplinárneho konania uplynula preto najneskôr 13. februára 2005.

Podľa názoru žalobcu rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný, preto žalobca nemá možnosť podať kvalifikované odvolanie podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, čím došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa pri hodnotení obsahu spisu správnych orgánov súd riadil, čo spôsobuje, že odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé.

Taktiež podľa názoru žalobcu bolo povinnosťou krajského súdu zistiť okruh dedičov právnej predchodkyne žalobcu a zvážiť, či bude v konaní pokračovať hneď (so všetkými dedičmi) alebo vyčká na skončenie dedičského konania. Prvostupňový súd tak mal v konaní pokračovať aj s dedičom Ing. M. H., ktorý sa nevzdal dedičstva.

V doplnení odvolania namietal skutočnosť, že skutkové vymedzenie disciplinárneho previnenia JUDr. Ľ. H. nie je jednoznačné, pričom poukázal na rozhodnutie prvostupňového aj odvolacieho správneho orgánu. Skutkové vymedzenie

disciplinárneho previnenia musí byť v rozhodnutí správneho orgánu jednoznačné, čo vychádza i z platnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedol, že súd sa náležite vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 2 OSP dňa 18. novembra 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že disciplinárna komisia DR SR rozhodnutím č. 1/121/17019/2004 zo dňa 12. mája 2004 uložila štátnej zamestnankyni JUDr. Ľ. H. za porušenie ustanovenia § 53 ods.1 písm. b/, f/, h/, k/ m/ a p/ zákona o štátnej službe disciplinárne opatrenie – prepustenie zo stálej štátnej služby. Voči uvedenému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky. Odvolacia disciplinárna komisia rozhodnutím č. MF/13757/ 2005-23 zo dňa 31. marca 2005 rozhodla tak, že zamietla odvolanie štátnej zamestnankyne DR SR JUDr. Ľ. H. a potvrdila odvolaním napadnuté rozhodnutie disciplinárnej komisie DR SR, ktorým bolo štátnej zamestnankyni uložené disciplinárne opatrenie – prepustenie zo stálej štátnej služby podľa ustanovenia § 61 ods. 2 písm. d/ zákona o štátnej službe.

Odvolacia disciplinárna komisia pri rozhodovaní vychádzala z predloženého spisového materiálu, právneho a skutkového stavu v čase vydania odvolaním napadnutého rozhodnutia. Dospela k záveru, že rozhodnutie je vydané orgánom na to príslušným, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, okrem časti porušenia služobnej disciplíny požívaním alkoholu v služobnom čase. Napadnuté rozhodnutie obsahuje predpísané náležitosti a je dostatočne odôvodnené. Skutočnosť nepreukázania porušenia služobnej disciplíny z dôvodu požívania alkoholu v služobnom čase nezakladá dôvod na zrušenie predmetného rozhodnutia, nakoľko ďalšie porušenia služobnej disciplíny sú dostatočné na skutkové vymedzenie porušenia služobnej disciplíny.

Odvolací súd konštatuje, že so všetkými relevantnými námietkami právnej predchodkyne žalobcu sa vyporiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku

krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15.10.2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov právnej predchodkyne žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že právna predchodkyňa žalobcu sa svojím konaním dopustila závažného služobného previnenia, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, pokiaľ sa jedná o námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného popísania skutku v rozhodnutí správneho orgánu, že správne konanie je potrebné chápať ako celok. Nie je možno oddeliť prvostupňové konanie od konania odvolacieho na druhom stupni. Je taktiež potrebné brať ako celok i výrok oboch rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení ustanovuje povinné obsahové náležitosti výroku. Vždy je potrebné uviesť ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Rovnako je nevyhnutné, aby z výroku bolo jasné, kto je adresátom rozhodnutia (účastník konania) a čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší (konkrétne právo alebo povinnosť), resp. autoritatívne potvrdzuje.

Výrok rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu musí v zmysle ustanovenia § 59 ods. 2 správneho poriadku obsahovať rozhodnutie, či sa prvostupňové rozhodnutie potvrdzuje a odvolanie zamietá, či sa prvostupňové rozhodnutie mení (a ako) alebo či sa prvostupňové rozhodnutie zrušuje.

Taktiež výrok musí byť formulovaný jasne, stručne a pritom určite, aby účastník konania i orgán, ktorý má rozhodnutie preskúmať, resp. vykonať, mohol bezpečne a bez pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu, aby účastník konania mohol jednoznačne poznať konečný výsledok konania (rozsudok NS SR 5 Sž 66/98).

Poukazujúc na výrok správneho orgánu prvého stupňa v spojení s výrokom odvolacieho správneho orgánu je Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že správne orgány pri vydávaní rozhodnutí oboch stupňov neporušili ustanovenie § 47 ods. 2 zákona o správnom konaní. Z výrokov je jednoznačne zrejmé, že štátnej zamestnankyni JUDr. Ľ. H. bolo za porušenie ustanovenia § 53 ods. 1 písm. b/, f/, h/,

k/ m/ a p/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uložené disciplinárne opatrenie - prepustenie zo stálej štátnej služby.

Pokiaľ sa jedná o námietku žalobcu, prečo súd nekonal i s druhým dedičom Ing. M. H., manželom právnej predchodkyne žalobcu, odvolací súd uvádza, že vychádzal z osvedčenia o dedičstve 39 D 647/2007, Dnot 242/2007 zo dňa 22. apríla 2008, v zmysle ktorého účastníci (Ing. M. H. a F. H.) uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva, v zmysle ktorej majetok v dedičstve prejednávany nadobudol v celom rozsahu BSM (a to z titulu vyporiadania BSM) poz. syn F. H., a to bez povinnosti výplaty dedičského podielu ustupujúcemu spoludedičovi.

Odvolací súd taktiež neprisvedčil námietke žalobcu týkajúcej sa premlčania. Podľa ustanovenia § 126b ods.7 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení platnom v čase rozhodovania správneho orgánu disciplinárne opatrenie možno uložiť najneskôr do jedného roka odo dňa, keď štátny zamestnanec zavinene porušil služobnú povinnosť.

Posledné porušenie služobnej povinnosti zo strany štátnej zamestnankyne JUDr. E. H. bolo preukázané dňom 13. februára 2004, a teda jednoročná lehota uplynula dňom 13. februára 2005. Prvostupňové rozhodnutie bolo vydané dňom 12. mája 2004. Zákon neustanovuje povinnosť uložiť disciplinárne opatrenie právoplatne.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o štátnej službe nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitráry a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa odvolateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 9. decembra 1994).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty právnej predchodkyne žalobcu, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva právnej predchodkyne žalobcu na prístup k súdu, nebola jej ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 18. novembra 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová